

[Lorentzen.]

om der gennemføres en lov eller ikke af den foreslåede karakter, må man regne med, at den mentalitet, der hersker i befolkningen med hensyn til at anmode om aldersrente, er i stadig vækst og i sig selv vil medføre, at udgiften til aldersrente ville stige med raske skridt.

Det skal imidlertid ikke skjules, at der er mange forstandige folk her i landet, der er bange for dette lovforslag og den dermed forbundne udgiftsforøgelse. Det kan være, fordi man mener, man selv er sikret, det kan være, fordi ens livssyn er pessimistisk, eller måske fordi man er nationaløkonom og særlig beskæftiger sig med dette spørgsmål. Jeg mener ikke selv, at jeg er nogen udpræget optimist. Jeg har vel i mine anlæg et vist pessimistisk økonomisk grundsyn, og jeg kan meget vel forstå de folk, der siger, at det økonomisk ser temmelig mørkt ud i mange retninger for tiden.

Den højtærede finansminister ønsker at opretholde et driftsoverskud på statens regnskab på 350 mill. kr. Det er i og for sig altid tiltalende, at der er overskud i statskassen, når blot det hele ikke ender med, at der bliver underskud hos de enkelte borgere. Men, siger finansministeren, disse 350 mill. kr. kan jeg ikke opretholde på grund af lønforhøjelserne, medmindre jeg kan skaffe mig besparelser eller indtægtsforøgelse på 100 mill. kr. Og dernæst, således ræsonnerer pessimisterne, ved man, at den højtærede finansminister også skal skaffe besparelser på ca. 100 mill. kr. i det næste år, nemlig til at finansiere denne lov med. Man fremhæver endvidere fra samme side, at den fremgang, vi havde i vor valutastilling i årets første kvartal på ca. 109 mill. kr., allerede er forsvundet, og at nationalbankens valutagæld pr. 15. juni er godt 260 mill. kr. Man gør også gældende, at bytteforholdet ikke er godt, og at selv en stigning i den økonomiske aktivitet kan volde valutabesvær.

Vi har næsten alle forud for valget — nogle af kandidaterne har gjort det meget stærkt, og i så henseende må man nok sige, at socialdemokratiet ikke har stået tilbage for nogen; andre har gjort det mere besindigt, og atter andre har gjort det med noget forbehold — men stort set har vi vel alle efter den toneart, som passede

os bedst, givet tilsagn om, at nu skulle der skaffes en folkepensionsordning, og venstre har for sit vedkommende gentaget det på sin landsorganisations årsmøde.

Sådanne løfter må forpligte. Løfter, der gives udenfor denne sal, må også forpligte i salen, og iøvrigt har jeg vist lov til at sige, at venstre ikke på noget tidspunkt i partiets historie har svigtet de gamle. Men vi kan naturligvis ikke være forpligtet overfor ethvert forslag, hvordan det end er, og vi må jo arbejde på at vinde tilslutning til, at andre mindre presserende, omend i og for sig gode opgaver holdes tilbage, indtil vi ser, hvor store udgifterne vil blive, og hvordan vore indtægter ligger; thi ingen kan være forpligtet ud over landets bæreevne, og det er sikkert ikke nogen god gerning at afgive løfter eller komme med lovforslag, som landets økonomi ikke kan bære.

Med disse ord vil jeg gerne anbefale udvalgsflertallets indstilling, også lovforslaget om hjælp til enker m. v., hvilket lovforslag vi allerede har givet vor tilslutning ved første behandling.

Poul Møller: Det er trist at skulle indlede en tale om en så betydelig sag som den, vi har for i dag, med at beklage selve den måde, hvorpå tinget tvinges til at behandle sagen, men det synes jeg jeg føler en pligt til. Det er nødvendigt for mig at sige, at anden behandling af denne lovgivning ikke burde være sat på tingets dagsorden i dag. Der er ingen saglige grunde, der har gjort noget sådant påkrævet — tværtimod. De første virkninger af denne lov bliver opkrævning af bidrag, som skal finde sted fra 1. april 1957, og lovens udbetalinger finder først sted fra 1. oktober 1957. Under disse omstændigheder kunne denne anden behandling særdeles vel være udskudt til hen på eftersommeren uden mindste skade for sagens realitet. Vi befinder os derfor i den mærkværdige situation, at vi skal tage stilling til et forlig med endnu ukendte ingredienser, vi skal godkende en lovgivning, hvis finansiering endnu henstår i det uvisse. Dette er særdeles betænkeligt, og det konservative folkeparti er selvsagt meget interesseret i de besparelser, der skal bidrage til folkepensionens finansiering; netop derfor har vi på alle stadier af denne